

hvor det ærede Medlem har gaaet imod mig, og jeg har viist ved hvert eneste af disse tre, at det er urigtigt. Det er urigtigt angaaende Rigsdagstidenden; det er urigtigt angaaende hans Paastand om min Udtalelse angaaende Amtmanden i Thisted, og det er urigtigt med Hensyn til Straffelovsudvalget. Jeg kan ikke se Andet, end at den Navne, som det ærede Medlem ved sine egne Udtalelser gav til det Skilderi, som jeg har angivet af hans politiske Paalidelighed, passer fuldstændig og høre fremdeles sammen. Jeg har ikke Noget imod, at disse Dele passe, og jeg har ikke det Mindste imod, at det ærede Medlem er det eneste Medlem, som gaar i Siden for det nuværende Regjeringsstyrem. — Jeg har endnu kun en eneste Bemærkning at gjøre, nemlig til det ærede Medlem for Hjerteminde (M. Anderfen). Det ærede Medlem vil ikke rigtig kjendes ved den Udtalelse, at, naar han staar ligeoverfor de to Ting, ligeoverfor Provisoriet og den almindelige Valgret, saa gaar han hellere i Armene paa Provisoriet end i Armene paa den almindelige Valgret. Det forekom mig rigtigt, at det ærede Medlems Udtalelse og saa den Fortolkning, han gav af, hvad han havde sagt, bliver saadan i det Væsentlige det Samme. Men Et staar klart for Alle, som have været med i det politiske Liv i de senere Aar, at dengang da vi laa i Provisoriet, var der intet Medlem, der reiste mere omkring end det ærede Medlem fra Hjerteminde. Han reiste fra den ene Ende af Landet til den anden for at forsvare Provisoriet og dække Grundlovsbruddet, saa godt han kunde, og have vi ikke set det ærede Medlem senere gjøre, hvad han kunde for at dække over det Ministerium, som har indtaget det Standpunkt, at, naar de ikke kunne faae det med Lov, saa tage de det uden Lov. I dag lader det imidlertid til, at det ærede Medlem er bleven særdeles forandret, ja han er endog bleven saa grundtvigianst, at han fortæller os Eventyr. Han blev aldeles oprørt over, at man mindede ham om det Standpunkt, han havde stillet sig paa, og jeg kan dog ikke se Andet — og jeg er vis paa, at Flertallet i dette Thing er enig med mig deri — end at er der Noget, der har forsvaret den provisoriske Politikk, saa er det det ærede Medlem fra Hjerteminde; men, som sagt, det lod til, at det ærede Medlem ved Slutningen af sine Udtalelser vilde saadan ligesom se at raade til, at vi skulde se, om det ikke var muligt, uden at komme ind i Grundlovsbrud igjen, at komme løs og virkelig føre Noget igjennem. Det var den Tone, der gik igjennem hans Foredrag, navnlig gjennem dets Slutning, og den vidnede om, at han næppe sølte sig

rigtig tilpas med, at vi igjen skulde komme ind i provisoriske Tilstande (Afbrydelse af M. Anderfen). Nei, det ærede Medlem siger Nei, men maaste er det, fordi det ærede Medlem maaste ikke vover at forsvare den Politikk, han hidtil har staaet paa; det gaaer ham maaste overfor denne Politikk ligesaadan som hans Frænde og Kammerat ude paa Møderne, det ærede Medlem fra Thisted (Sagd), at Et siger han ude paa Møderne, men det Samme tør han ikke vedkjende sig her i Salen. (Modsigelse af Sagd). Ja, jeg kan dog ikke se Andet, end at det, som det ærede Medlem marcherer op med ude paa Møderne, det tør han ikke staa ved her i Salen. Af hvad Grund er det? Er det Formandens Skloffe, han er hange for? (Sagd: Det er af Hensyn til Belansthedigheden.) Ja, det skulde virkelig glæde mig, om det ærede Medlem kunde lære Noget af denne gode Dyd; det var da ogsaa paa Tide, thi han er jo dog ikke saa ung længere. Efter de Taler, han holder ovre i Thy, maatte man ønske, at han kom til at lære lidt mere Belansthed, ogsaa til Anvendelse der. Jeg vil slutte med at sige til det ærede Medlem fra Hjerteminde, at skulde det virkelig være saaledes, at det ærede Medlem skulde være kommen i Tanke om — han var saadan lidt vittig og sluttede med et Ordsprog, og dette Ordsprog vil jeg særlig skjænte ham, det forekommer mig virkelig, at han fortjener dette Ordsprog efter de i Slutningen af hans Foredrag temmelig moderate Udtalelser — skulde virkelig det ærede Medlem være kommet saa vidt, at han havde indset, at dette Ordsprog er sandt: „Naar vi Bønder spise Kirseblær med de Store, faae vi Stenene i Dinene,“ saa forekommer det mig, at der ikke vilde være vundet saa Vidt, naar det ærede Medlem vilde fortsætte paa den Vej, som der ligesom var en Antydning af i Slutningen af hans Foredrag.

Glausen: Forleden Dag, da den hvide ærede Finantsminister havde Ordet og svarede paa de Spørgsmaal, der vare rettede til ham, om hvad der var gjort ved de vestindiske Pengesforhold siden Slutningen af forrige Samling i Anledning af den Betænkning, der var afgivet af Udvalget, og hvoraf det fremgaar, at der er blevet et meget stort Mellemværende paa 1,452,000 Kr. mellem den danske Statskasse og Kolonialkasserne, saa gav han et Svar, der, som det forekommer mig, paa ingen Maade var tilfredsstillende, eller, rettere sagt, han gav intet Svar. Han nøiedes med at henvise til, hvad han tidligere har gjort, nemlig foreslaaet Forslag om, at Moderlandet skulde bære de militære Udgifter for Kolonierne,